

Prințesa Oac

Într-un colț uitat de lume, cum sunt și colțurile casei, unde mătura ajunge rar și se adună mereu praful, se întindea cât vedeai cu ochii — asta dacă nu erai miop — un lac, Lacul de nicăieri. Dacă te uitai neatent la el — din avion, să zicem —, părea pustiu, fără pic de viață, dar dacă te apropiai cu pas ușor de malul lui, într-o zi de vară, puteai zări o sumedenie de vietăți aflate într-o continuă agitație. Aceasta era împărăția broscuțelor verzi ca smaraldul, unde prințesa Oac se născuse și crescuse — mă rog, atât cât cresc broscuțele.

Oac nu era o broscuță oarecare. Pe lângă faptul că era o prințesă, ea mai avea un vis aparte încă din copilărie.

Seara, când mergea la culcare pe patul ei de frunză, închidea ochii și imediat visul prindea aripi, iar Oac își închipuia că... zboară. Și nu oriunde, ci tocmai în Paradis, pe care și-l imagina ca pe o grădină veșnic verde, cu râulețe multe, cu liniște și musculițe din belșug. Acesta era visul ei ascuns, pe care nu-l împărtășea nici cu părinții, nici cu prietenii. Și așa a rămas visul acesta multă vreme — ascuns de urechile tuturor.

Timpul trece a peste lac — chiar și peste Oac —, viața era frumoasă, căci prințesa își făcuse multe prietene în lacul peste care domnea. Se simțea liberă, tânără și frumoasă — și chiar așa era. Încă de la răsăritul soarelui, se întâlnea cu prietenele ei cele mai bune și, printr-o zvâcnitură a piciorușelor de dinapoi, se aruncau toate în aer, vesele și orăcâind, și pluteau minute bune prin văzduh, aterizând ba pe o frunză, ba pe o papură. Se simțeau ușoare ca niște păpădii, iar atunci când, în zborul lor scurt prin aer, se întâlneau din întâmplare cu rațe călătoare, le salutau bucuroase: „Salut, rațelor”, „Salut, broscuțelor!” — desigur, fiecare saluta pe limba ei, dar să știți că se înțelegeau bine mersi.

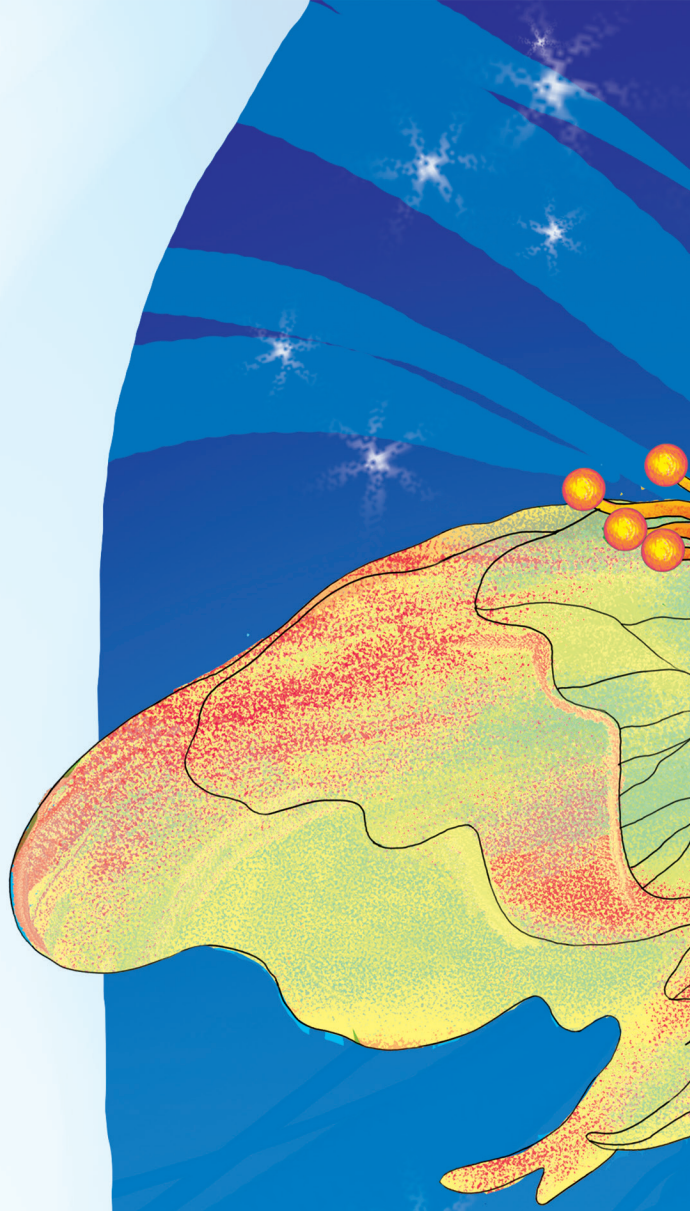

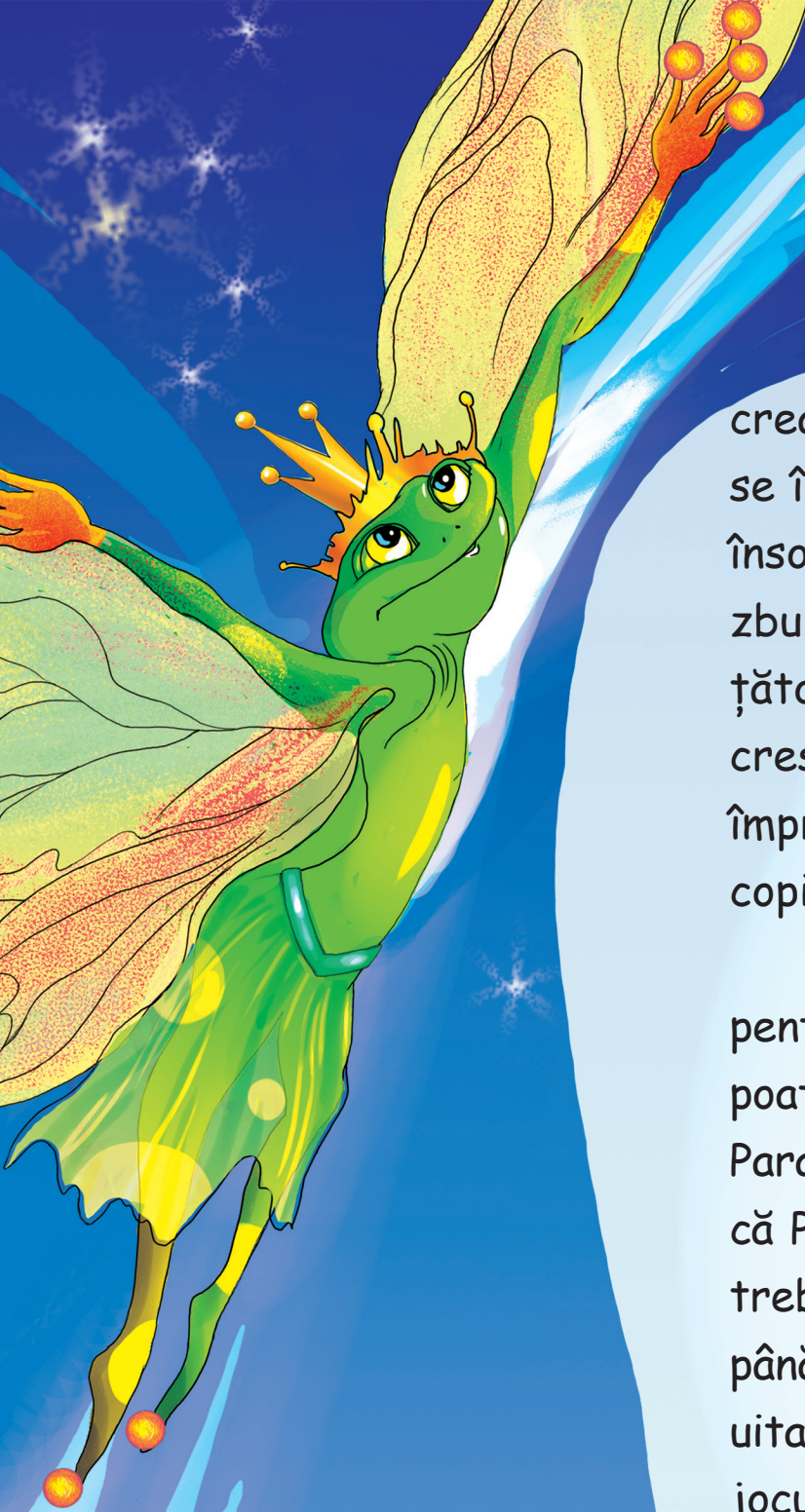
Nimeni nu se bucura de libertate ca broscuțele din Lacul de nicăieri. Nicio grijă, nicio boală, nici măcar o durere surdă în picioare, chiar nimic nu stătea în calea zborului și a bucuriei lor. Din când în când mai apărea câte un pericol, dar ele erau destul de istețe ca să-l evite. Din stufăriș, pelicanul Ică le pândea pofticios, numai că era prea bătrân, aripile lui nu mai aveau agilitatea tinereții și, în plus, le invidia cu drag pe mai tinerele broscuțe zburătoare.

Se mulțumea cu câte o musculiță sau cu o libelulă neatentă, pentru că lacul era plin de gâze, iar de pești nici nu mai vorbim. Vorba aceea: avea balta pește. Zilele treceau fericite în orăcăit și zumzet, Lacul de nicăieri fusese uitat de boală și de moarte, doar viața trecea pe deasupra apei și o învolbura.

Ai fi zis, dacă te cam grăbeai să-ți dai cu părerea, că acolo era chiar Paradisul — vară, verdeață, distracție și mâncare după pofta inimii. Dar, în general, e bine să nu te grăbești. Căci zborul e zbor, viața e viață, iar Paradisul e Paradis. Și cine a mai văzut Paradis pe pământ? Paradisul e în ceruri, o știe toată lumea. Așa se gândea serile prințesa Oac și suspina de zor, când pune capul pe frunză ca să adoarmă. „N-o să ajung niciodată ACOLO”, își spunea ea și ofta de se înfiora și papura de pe malul lacului, după care visele începeau s-o năpădească mai ceva ca buruienile grădina cu zarzavaturi. De cum închidea ochii, aripi prindeau să-i

crească, la fel și speranța, iar prințesa se înălța deasupra Lacului de nicăieri, însoțită de suratele ei, și zbura, și zbura... până când zorile veneau necruțătoare și îi arătau că nu aripi îi crescuseră, ci iluzii firave, care se împrăștiau ca păpădia suflată de un copil jucăuș.

Diminețile erau cele mai triste pentru Oac. Atunci știa sigur că nu poate zbura hăt, departe, până-n Paradis — căci se cunoaște prea bine că Paradisul este hăt, departe, și că-ți trebuie o viață întreagă ca să ajungi până acolo. Dar ziua era lungă, prințesa uita de visele ei și se prindea în jocurile obișnuite, țopăia din frunză-n frunză, până seara, când cădea lată de oboseală. Viața broscuței era ca un cerc care se rostogolea perfect, mereu același, iar și iar, lucru care o făcea tot mai tristă. Din palatul lor de frunze,

Împăratul și împărăteasa observau tăcuți schimbarea și își făceau griji, suratele prințesei suspinau nemaștiind cum s-o înveselească, chiar și pelicanul Ică scotea niște sunete ciudate, care, credea el, erau un cântec, doar-doar s-o mai însenina prințesa. Însă Oac, pe zi ce trecea, din verde ce era devenea tot mai neagră de supărare, ofta cât era ziua de lungă, iar nopțile nu putea să adoarmă, fiindcă se temea să ajungă în Paradis, ca dimineața să-și dea seama, din nou, că a fost vorba doar de un vis.

Nimeni de pe cuprinsul Lacului de nicăieri n-ar mai fi putut s-o invidieze pe prințesa Oac și toată lumea suferea odată cu ea. I s-au adus cele mai apetisante musculițe, libelulele i-au dăruit o pereche de aripi, serile se țineau concerte de orăcăit pe lac, dar nimic, absolut nimic nu putea șterge imaginea Paradisului din inima broscuței noastre.

Odată, Oac s-a apropiat pe furiș de niște broscuțe mai bătrâne care sporovăiau pe o frunză de nufăr și a auzit de la ele că doar murind puteai ajunge în Paradis. Așa că acum se gândea doar la moarte — fapt extrem de ciudat pentru o tânără, trebuie să recunoaștem —, însă nu știa cum ar fi putut să moară de vreme ce era tânără și sănătoasă. Vă puteți da seama și singuri cât de chinuit era sufletul prințesei Oac. Să-ți faci gânduri despre moarte nu este cea mai amuzantă treabă pe care ai putea s-o faci în timpul vieții.

